

Педагогічні КАДРИ

газета

ЗАСНОВАНА У ЖОВТНІ 1929 РОКУ

№ 5 (1625) ТРАВЕНЬ 2012 РОКУ

НАЦІОНАЛЬНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА

До Дня Перемоги

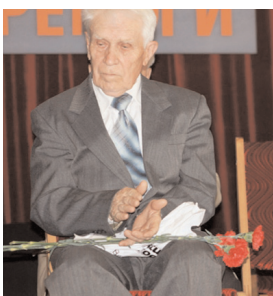
ЦЕ ТРЕБА ЖИВИМ

Урочистості з нагоди чергової річниці перемоги у Великій Вітчизняній війні у НПУ імені Михайла Драгоманова вже стали традиційними та набули обрисів глибокого вшанування, особливо молоддю вишу, сивих ветеранів – героїв і переможців, наставників драгомановців.

Цього року захід відбувся 7 травня, у переддень великої Перемоги – свята, що єднає різні покоління, схиляючи голови перед світлою пам'яттю тих, хто зберіг мирне небо для нащадків. Після внесення бойового прапора 60-ї Армії та покладання квітів до пам'ятника Вічного вогню з палкими словами до гостей і глядачів звернувся член Ради ветеранів університету, доктор географічних наук, професор **Іван Половина**, голова Ради ветеранів НПУ, відмінник народної освіти України, учасник оборони Києва, Москви, визволення Польщі, форсування Одеру, взяття Берліна, полковник у відставці, почесний професор Драгомановського університету **Микола Рябухін**, голова Ради Київської міської організації ветеранів України, полковник запасу **Микола Мартинов**, заступник голови Ради ветеранів Шевченківської районної організації м. Києва, генерал-майор **Роберт Кравцов**, голова Київської організації ветеранів війни, генерал-майор запасу **Віктор Мальований** та інші запрошені.

У думках і фразах виступаючих досі відчувався гіркий біль за втраченими друзями, загубленими молодими роками, нездійсненими мріями. Та разом з тим пробивала безмежна гордість і впевненість у тому, що хоч і такими дорогими жертвами, та колишнім звичайним солдатам, а тепер героїчним постатям вдалося подарувати своїм внукам і правнукам світ без гарматних пострілів і залпів. Хвилиною мовчання переповнений зал згадував і дякував тим, хто не повернувся із фронтів доріг.

У ту далеку та криваву епоху старими добре знайомими мелодіями повели глядачів артисти Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова: народний артист України, соліст Національної опери імені Т. Шевченка **Олександр Гурець**, старший викладач кафедри теорії та постановки голосу **Віктор Сачок**, **Євгенія Чугунова**, народний вокальний ансамбль "Купава" та чоловічий вокальний ансамбль Інституту

гуманітарно-технічної освіти "Журавлі".

За рішенням Вченої Ради університету, ветерани й дружини бойових командирів були відзначені особливими подяками та грошовими преміями. Герої Другої світової, працівники університету, що чимало зробили для піднесення патріотичного виховання у виші, отримали золоті й срібні медалі М. Драгоманова – найвищі відзнаки університету.

Відповідно до Указу президента України з метою посилення державної підтримки та за визначні заслуги і вагомий внесок у розбудову Української держави учасники бойових дій у період Великої Вітчизняної війни 1941–1945 рр. **Миколі Рябухину** було призначено довічну державну стипендію.

Найприємнішим для студентів стало оголошення результатів конкурсу-огляду на кращу організацію патріотичного виховання в інститутах НПУ. П'ятий рік поспіль цю нагороду виборюють студентський та викладацький колектив Інституту природничо-географічної освіти та екології на чолі з директором **Віталієм Покасем**. Трьохкурсниця Інституту гуманітарно-технічної освіти **Катерина Марценюк** отримала щорічну іменну премію Ф. І. Жарчинського.

Цього ж дня ветеранів в університеті як на диво побільшало, адже медалями заслужених ветеранів міста Києва було відзначено першого проректора НПУ **Володимира Бега** та проректора з навчально-методичної роботи гуманітарних інститутів **Богдана Андрушишина** за великий вклад і підтримку ветеранських організацій, тісну співпрацю і взаємодопомогу. Університет пишається своїми наставниками та дякує їм за теплу атмосферу і мудрі поради.

Людмила КУХ,
прес-служба університету

Презентація СТОРІНКАМИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

8 травня НПУ імені М. П. Драгоманова відвідав заступник голови Верховної Ради України **Микола Томенко**, який презентував факсимільне видання "Тарас Шевченко. Альбом 1845 року".

Представив гостя студентській аудиторії ректор університету **Віктор Андрущенко**, подякувавши політику за віднайдену можливість поспілкуватися зі студентами про велета українського духу – Великого Кобзаря.

Говорили про різне, та акцентом все ж стала поява на світ факсимільного видання "Тарас Шевченко. Альбом 1845 року". Упорядником книги виступив відомий шевченкознавець **Сергій Гальченко**. Власне, саме за ідеєю Гальченка та Миколи Томенка новостворене видання отримало такий вигляд, який має зараз – повне відтворення оригіналу, у якому до сучасників дійшов альбом Кобзаря.

"До відзначення 200-ліття з дня народження Тараса Шевченка з'явилася думка про те, що можна було б зробити вагомим для популяризації цієї постаті, що до мене ніхто ще не робив, – поділився появою задуму Микола Володимирович, – врешті зупинився на його художній творчості".

"Я пропоную сьогодні подивитися на Шевченка і на те, що він робив, "свіжими очима". Наприклад, петербурзькі його колеги вважали, що якби Шевченко не витрачав часу на поезію та римування, то міг би стати всесвітньо відомим художником. Виходить, і талант у нього був до пензля не менший, як до пера", – резюмував Микола Томенко.

Вихід одного із чотирьох збережених шевченкових альбомів – вагома подія для українського суспільства. Окрім того, у планах політика і мецената – широка публікація також інших альбомів Шевченка.

Людмила КУХ

Фотофакт

КУЛУАРАМИ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

Верховна Рада – законодавчий орган країни, який завжди знаходиться в полі уваги як еліти так і пересічних громадян. Нещодавно студенти IV курсу Інституту політології та права відвідали екскурсію у Верховній Раді України.

Студентська молодь із задоволенням приходять до парламенту і слухає екскурсію, яка стосується як політичної історії, так і історії культури нашої держави.

Вітаємо

Театр танцю "Резонанс" став переможцем телевізійного фестивалю "Весняні ластівки", друге місце на міжнародному фестивалі в місті Луцьк і диплом "За кращу танцювальну композицію".

Інтерв'ю

Галина Меднікова

стор. 4

Станіслав Цибін

стор. 5

Інтерв'ю

Євро-2012
як затримана
подія
Одкровення

стор. 6

Нагальні роздуми

Кращі випускники

АЛІЄВА Віра Олегівна,
магістр вечірнього факультету

БОРЯК Альона Миколаївна,
магістр Інституту мистецтв

ГАРБУЗЮК Катерина Сергіївна,
магістр
Інституту іноземної філології

ГРИГОР'ЄВ Олександр Юрійович,
магістр
Інституту історичної освіти

ЗАБУДСЬКА Ольга Іванівна,
магістр Інституту соціології,
психології та управління

КАТЮЩЕВА Тетяна Русланівна,
магістр Інституту корекційної
педагогіки та психології

КОЗЯР Ірина Владиславівна,
магістр Інституту педагогіки і
психології

Довірливе спілкування

ЗУСТРІЧ РЕКТОРА ЗІ СТУДЕНТАМИ: НАГАЛЬНІ ПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

24 квітня 2012 року відбулася зустріч ректора НПУ імені Михайла Драгоманова зі студентами. Студенти мали можливість послухати і запитати очільника вишу про все, що тривожить, а найбільше тривожить, як виявилось, студентське гуртожитське життя.

На зустріч також були запрошені проректори навчального закладу, директори інститутів, голова профкому студентів та студентський ректор. Розпочали, власне, з головного – налаштування коректних і дисциплінованих умов проживання молоді в університетських гуртожитках. НПУ має давній досвід того, що правила поведінки в студмістечку встановлюють та контролюють самі студенти. Через деякі непорозуміння сюди довелося втрутитися й ректору.

“Гуртожитки стосовно правил проживання у них знаходяться, так би мовити, у руках студентів, а ректоратом завжди підтримувалися усі мудрі студентські ініціативи, – зауважив на зустрічі Віктор Петрович, – та якщо студенти самі усуваються від цих питань, то доведеться підтримувати порядок адміністративним чином, чого б мені дуже не хотілося”.

Ці слова ректора стосувалися зокрема й графіку пропусків у гуртожиток після 24.00 год. Офіційно очільник заборонив таку можливість з огляду на небезпеку для життя самих студентів. Але разом з тим і наголосив, що може прийняти протилежне рішення, якщо студенти домовляться на спільній нараді про охорону та забезпечення належного порядку в гуртожитках у цей час.

Проблемною виявилася, за словами деяких студентів, і ситуація з поселенням. Віктор Петрович запропонував одним зі шляхів її вирішення – централізоване створення штабів з поселення у гуртожитки. А списки студентів на поселення, на думку ректора, доцільно оприлюднювати на університетському сайті.

Розглядалася на зустрічі й проблема холоду в кімнатах, який цьогорічної суворой зими дошкуляв студентам. Керівник і сам був очевидцем цієї складної ситуації, бо навідувався у студентські кімнати та частенько розмовляв з драгомановцями. Завбачливо керівництво університету постановило уже з вересня розпочати утеплення гуртожитків і разом з тим проведення комплексних перевірок щодо систем водо- і теплопостачання в корпусах. До таких спеціально створених комісій можуть входити і студенти, що, за переконанням Віктора Петровича, поживить роботу.

Зацікавило юних драгомановців і зокрема поінформування студентів, що проживають у студмістечку, про фінансування гуртожитків із бюджетних і позабюджетних коштів. Але, як стверджували чимало присутніх, та й керівництво вишу, ця інформація доводиться до відома студентів, що входять в комісію з поселення, і жодне рішення з цього питання без обговорення зі студентським активом не приймається.

Ректор відповідає на студентські запитання

Одним із запитань від спудеїв стало, так би мовити, за деякими плітками у ЗМІ, примусове виселення студентів з гуртожитків у зв'язку з ЄВРО-2012. Прокоментував цю ситуацію голова Студентської ради університету **Микола Давидюк**, наголошуючи, що ніякого виселення драгомановців до закінчення навчального року не буде.

Аргументовано пояснив аспект перший проректор з навчально-організаційної і економічної діяльності **Олег Падалка**: “У шести гуртожитках нашого університету, за планом, який доведено до керівництва за Постановою Кабінету Міністрів України, має проживати 1000 іноземних туристів. У червні для них буде звільнено лише ті поверхи, що готувалися для ЄВРО-2012”.

Студмістечко НПУ імені Михайла Драгоманова завоювало першість за якістю умов проживання студентів і викладачів серед гуртожитків вищих навчальних закладів столиці. Висока планка, яку, відповідно, драгомановці не хочуть втрачати. Тримати ж марку вдасться лише спільними зусиллями. Окрім того, це чи не найбільш нагально саме для вихованців НПУ – майбутніх учителів.

“Ви всі – майбутні фахівці, що будуть виховувати дітвору у загальноосвітніх школах і тому вже зараз, зі студентської лави, повинні апробувати свої організаторські та інші професійні здібності”, – переконаний Віктор Андрущенко.

Активно обговорювалося й чимало інших питань, таких як будівництво нашумівшої, завдяки окремим інтернет-ресурсам, “сауни” біля сьомого гуртожитку. Врешті виявилось, що це створення спортивно-оздоровчого Центру для студентів Інституту фізичної культури та спорту. На тепер будівельні роботи призупинено, і поновляться вони, як заявив ректор, лише після детального обговорення на нараді зі студентами ІФКС про те, чи потрібен їм справді такий Центр.

З'ясували студенти для себе й власне питання щодо виплати стипендій, а точніше, щодо затримки цих виплат. Віктор Петрович запевнив спудеїв, що всі виплати до літа повинні пройти вчасно, а якщо затримка на кілька днів все ж матиме місце, то швидше пов'язано із надходженням відповідних коштів до університету. Все ж керівництво забезпечить таку процедуру, що попереджуватиме будь-які недотримання термінів.

На завершення Віктор Петрович подякував студентам за активність і плідну розмову, запросив на майбутні цікаві ініціативи університету, такі як спільний загальноуніверситетський крос, День Драгоманова на вулиці Драгоманова та інші. А ще запропонував спудеям проводити подібні зустрічі чи не щомісяця і таким чином разом творити Великий Драгомановський Університет.

Людмила КУХ,
прес-секретар ректора

Педагогічний дует

ВИКЛАДАЧІВ І СТУДЕНТІВ ОБ'ЄДНАЛА ПІСНЯ

Чи чули ви коли-небудь, як співають наші викладачі? Ні, мова зараз йде не про лекції чи семінари, а про справжню сцену. А стало це можливим завдяки проекту “Педагогічні дуети”, який був організований студентською радою Інституту філософської освіти на честь 7-го дня народження Інституту.

Взяти участь у цьому заході могли викладачі та студенти із будь-якого Інституту нашого вишу. І, хоч свою ініціативу проявила невелика кількість учасників,

Ірина Савченко і Тетяна Хомич заспівали “Глядачу в дев'ятому ряду”

та все ж це не завадило глядачам насолодитися чарівним співом студентсько-викладацьких пар. Свою співочу майстерність не побоялися продемонструвати **Ірина Савченко, Євгенія Більченко, Єгор Кучеренко, Сергій Русаков та Олександр Козинець**. Заспівати із улюбленими викладачами погодились наші студенти – **Тетяна Хомич, Анна Яценко, Світлана Біляєва, Євгенія Хміль та Наталія Ющенко**. Яскравим номером порадував

“Незакінчений роман”
Сергія Русакова і Євгенії Хміль

Олександр Козинець і Наталія Ющенко виконали пісню “Помолимося за батьків”

глядачів і директор Інституту **Іван Дробот**, який разом із **Іриною Зінов'євою** акапельно виконав українську народну пісню “Ой, у вишневому саду...”.

Та перш ніж пари почали виходити на сцену, відкрити 7-й день народження ІФОНу надали право по-справжньому народному і улюбленому для всіх студентів нашого вишу театру “Вавилон”. Вони вкотре довели, що драгомановців у велику й дружню родину об'єднає не лише жага знань, а й справжнє мистецтво.

Окрім того, для студентів Інституту філософської освіти це було свято подвійне. Адже кожного року в день народження їхнього факультету оголошується переможець конкурсу “Кращий студент”. Цьогоріч кращою серед кращих студенти обрали **Ірину Чукань** – студентку 3 курсу, активістку, голову студентського самоврядування гуртожитку № 5. Отримуючи нагороду від директора Інституту, студентка не стримувала своїх емоцій та виглядала дуже щасливою.

Гумор, пісня, танець та гарний настрій у поєднанні зробили неймовірне свято. Бажаємо й надалі рости, процвітати та виховувати хороших студентів.

Антон ЮРЧЕНКО,
світлина
Ірини ТИЩУК

Великі люди

У кожного з вас День Перемоги пробуджує в серці почуття патріотизму та вдячності й поваги до людей, які поклали своє життя на досягнення цієї мети. Але чомусь слово "ветеран" згадують лише напередодні цього свята, люди, що внесли незмірно великий вклад у наше з вами життя, так мало значать у нашому, такому банальному "щодня". Така вже специфіка людської психіки – ми забуваємо про головне, що має в собі якусь духовну цінність.

Неоспіваними залишаються мільйони вбитих, які зробили свої останні ковтки життя на полі бою. Ці люди, оплакані своїми рідними, залишилися без імен в історії. В кожному місті чи селі обов'язково є пам'ятник невідомому солдату, але кожен з них є безіменний, хоч, можливо,десь і є викарбувані їх імена, прізвища та по-батькові. Вони у нашій пам'яті постають як один цілісний образ, який неначе сіра темна хмара майорить над нещадним словом "війна". Варто розпочати бойові дії в ім'я того, щоб вирізнити людину із натовпу, виділяти індивідуальність серед індивідів і врешті-решт бачити гибель людини, а не просто статистичну цифру. Це як у Ремарка: "Смерть однієї людини – це смерть, а смерть двох мільйонів – лише статистика". Той же таки Ремарк у своєму романі "На західному фронті без змін" відображає неісто-

ричний бік війни, на фоні її великих вибухів показує, як помирає маленька людина, помирають її думки і той маленький світ, який вона в собі несе.

Необхідно ніколи не забувати про ветеранів, адже в їх пам'яті збереглося все те страждання, яке пережило людство під час "коричневої чуми". Вони зробили багато і сьогодні просять у нас так мало – лише шанувати їх – прославляти їхні імена не лише в День Перемоги, а кожного буденного дня, коли необхідно просто уступити місце в транспорті чи допомогти перейти через дорогу. Звісно, хотілося б також відмітити нетолерантне і неналежне ставлення держави до своїх героїв: пенсії, яких вони заслуговують, нерівноцінні тим, які отримують.

Коли я чую слово "ветеран", я в першу чергу згадую свого діда. І сьогодні, коли я заглядаю в його очі, то бачу не лише його страждання, а героїство сотень тисяч солдатів. Його розповіді ніколи не закінчувалися історіями про його власні здобутки, він пам'ятає всіх тих, з ким стояв пліч-о-пліч на полі бою і хто своїм тілом зберіг його душу. Мій дід – велика людина, саме такі повинні формувати свідомість молоді, щоб не допускала помилок минулого.

Ветеранів необхідно залучати до шкільного й університетського життя, бо це буде корисно для обох сторін. Студенти навчаються вірності, незламності духу та вмінню розрізнити, де добро, а де зло. А ветерани перш за все зможуть відчутти себе потрібними та необхідними для просвітичтва молоді. Така людина працює у нас в НПУ імені М. П. Драгоманова – це Рябухін Микола Аркадійович. Він став наставником не для одного студента, і його мудрі слова пронизали не одне серце.

Юлія ЛУЦЕНКО

До Дня Перемоги

НАД КИЄВОМ ВОРОЖІ ЛІТАКИ. 22 ЧЕРВНЯ, НЕДІЛЯ...

Історія Києва тісно пов'язана з історією українського народу, історією України. Завдяки географічному положенню Київ неодноразово опинявся на перехресті воєнних доріг, і тому мешканці його змушені були постійно дбати про захист рідного міста. Значні ресурси були спрямовані на зміцнення обороноздатності і укріплення території на підступах до міста.

22 червня 1941 р. кияни прокинулись від гуркоту вибухів та залпів зенітних батарей. Опівдні кияни отримали повідомлення – гітлерівські війська без оголошення війни вдерлися на територію нашої країни. Бомбардуванням фашистської авіації піддалися міста – Київ, Севастополь, Мінськ та інші.

Київ являється одним з найважливіших стратегічних напрямів країни – Київський. І тому група армій "Південь" була націлена на Київ (Київський укріпрайон УР – 1).

У житті народу невблаганно насувався чорний день страшної війни. Столицею України фашисти планували оволодіти за декілька днів. Остаточно вирішився напрям головного удару фашистських військ – Луцьк, Рівне, Київ. Опанувати Києвом стало основною мрією Гітлера. Але контрудари наших військ зірвали плани німецького командування прорватися до Києва. З початком липневих днів почалася стратегічна операція по обороні міста Києва.

На підступах до Києва танкові моторизовані дивізії ворога вийшли на рубіж річки Ірпін. Парад на Хрещатику був запланований на 21 липня. Кияни рішуче приготувалися до відсічі ворога. Проведена величезна організаційна робота серед киян по мобілізації внутрішніх ресурсів, налагодженню будівництва польових укріплень. Магістралі міста перекриті протитанковими надоб'єрами та різними загорожами.

У Києві створюється міський штаб оборони. Розгортається комплектування народних воєнізованих формувань, загонів народного ополчення. В цей час обладнано три бронепоезди, і у кожному районі організовано батальйони місцевої протиповітряної оборони. Позиції Київського укріпрайону складалися переважно зі стрелецько-кулеметних підрозділів, курсантів Київського піхотного училища і інших угруповань.

До речі, серед курсантів Київського піхотного училища був Микола Аркадійович Рябухін – нині голова Ради ветеранів НПУ імені М. П. Драгоманова, який разом з бійцями відбивав німецькі атаки в районі річки Ірпін. Микола Аркадійович згадує: "Тільки ми одягли військову форму, з нас організували підрозділи, навчили ведення вогню з ворогом. Пуля курсанта влучно зустрічала ворога, не даючи йому продовжувати топтати нашу рідну землю. Бойовий азарт надихав нас на звитягу, незважаючи на голод і спеку. Ворог змушений був відступити...".

Успішна відсіч ворогові відчутно похитнула престиж вермахту.

Часто захисниками та провідниками бійців були підлітки з навколишніх сіл, які добре

знали місцевість і допомагали бійцям в ній.

У найтяжчі хвилини, коли не вистачало боеприпасів, бійці озброювалися гранатами, гвинтівками з багнетами, і несподівано для ворога кидалися врукопашу.

До останнього подиху билися з фашистами гарнізони дотів укріпрайону. Бої велися з надзвичайною жорстокістю, опорні пункти переходили із рук в руки, супроводжувались

рукопашними боями, бійці кидалися під танк з останньою гранатою.

Гітлерівці сподівались на швидке захоплення Києва, а захисникам і на думку не спало залишати бойові позиції.

З перших днів оборони Києва, в тилу ворога (Клавдієво – Димер – Остер), розпочав бойові дії Перший Київський партизанський загін ("Перемога або смерть!") під командуванням С. П. Осечкіна, кадрового працівника заводу "Арсенал", учасника Громадянської війни.

У серпні 1941 р. газета "Комуніст" писала: "Шість годин тривав запеклий бій за річкою... Надвечір, коли сонце, що освітлювало поле бойових дій, зникло за далеким лісом, німці недорахували більш як 300 бійців. Народні месники захопили 28 станкових кулеметів, багато іншої зброї, боеприпасів. У цьому бою особливо відзначилися партизани: Чугась, Кот, Китаєць, Андреев та інші...".

За скупими рядками – героїчний подвиг багатьох патріотів, незламних духом, нездоланих фашизмом, борців за свободу і незалежність нашої України, пам'ять про яких не померкне у віках.

Про стійкість і мужність захисників Києва свідчить той факт, що понад 100 з них були представлені до звання Героя Радянського Союзу. Удостоєні цієї найвищої відзнаки 16 бійців і командирів Червоної Армії. Офіційні джерела вважають днем завершення Київської стратегічної операції 26 вересня 1941 р. На місцях колишніх боїв поросли гаї та сади.

Маршал І. Х. Баграмян відмічає: "Бійці і командири Південно-Західного фронту протягом літа та осені 1941 р. завдали загарбникам непоправимих втрат, відволікали на себе численні сили ворожих армій. Саме ці обставини примусили Гітлера зосередити у другій половині серпня основні свої війська саме на Київському напрямі. Стійкість і героїзм воїнів-захисників сприяли краху гітлерівського плану "блискавичної війни" і без сумніву суттєво вплинули на розвиток подальших подій у битві під Москвою".

Лише через 20 років з дня віроломного нападу фашистської Німеччини на СРСР, 21 червня 1961 р. Президія Верховної ради СРСР прийняла Указ про присвоєння Києву почесного звання міста-героя. Одночасно затверджено положення про медаль "За оборону Києва". Її отримали понад 100 тис. колишніх воїнів, трудівників міста, партизанів та підпільників, які внесли свій вклад у захист рідного міста.

Микола КОТ,
доцент, член ради ветеранів

Кращі випускники

ЛЕСУН Інна Петрівна,
магістр Фізико-математичний інституту

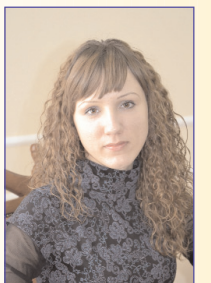
МАМЕНКО
Тарас Васильович,
магістр Інституту філософської освіти та науки

МАЦЕНКО
Альона Валентинівна,
магістр Інституту розвитку дитини

РУБАНЧУК Галина Сергіївна,
магістр Інституту політології та права

Савченко Ольга Анатоліївна,
магістр Інституту української філології

СИДОРЧУК
Марина Степанівна,
магістр Інституту соціальної роботи та управління

ТИТЕНКО
Олена Володимирівна,
магістр Інституту фізичної культури та спорту

Галина МЕДНІКОВА: “ЦІЛЬ МОГО ВИКЛАДАННЯ – РОЗВИНУТИ РЕФЛЕКСІЮ СВІДОМОСТІ СТУДЕНТА”

Розмова з Галиною Медніковою з першої хвилини набула несподіваного повороту, бо викладачка відмовилась відповісти на питання стосовно автобіографії і попросила зосередитись саме на науковій діяльності. У цьому, власне, й полягає феномен Галини Сергіївни. Вона повністю занурена у свою діяльність і живе нею. У квітні Галина Меднікова відсвяткувала свій ювілей. Через призму запитань про культурологію можна вгледіти її світогляд і життєві позиції.

– Галино Сергіївно, що вплинуло на ваше ставлення до життя?

По-перше, навчання на філософському факультеті, коли ми могли читати Ніцше, Шопенгауера, Фрейда, Солжениціна і багато інших авторів, які були у так званих закритих фондах, слухали лекції М. Мамардашвілі, І. Кона, М. С. Кагана, Л. Н. Когана, С. Аверинцева, В. Межуєва та інших – це вже сама по собі велика школа. По-друге, навчання у МДУ, який був в 70-ті територією свободи. У “висотку” часто приходили артисти Таганки, ми слухали В. Висоцького, Ю. Любимова, Л. Філатова, поетів Е. Євтушенка, Р. Рождественського, Б. Ахмадуліну, кращих бардів того часу, дивились фільми А. Тарковського, Е. Ворхола. Бігали у виставковий зал на Малу Грузинську, де експонувались сучасні художники, не визнані владою; декілька разів ходили на виставку “Москва-Париж”, вражені авангардом. У “висотці” ми жили в справжньому інтернаціональному середовищі. Було багато студентів з Прибалтики, Грузії, середньоазійських республік, іноземців з Латинської Америки, Куби, Франції, колишніх соцкраїн, з якими налагоджувалися м’які і довірливі людські стосунки. Постійні дискусії, прогулянки, обговорення різноманітних питань, – все це сприяло становленню мого світогляду. Життя “висотки”, спілкування і дружні стосунки викладачів і аспірантів кафедри на мене суттєво вплинули. Вихідні дні, свята ми часто проводили на дачі у нашого завідуючого кафедрою Єфіма Сулімова (між собою ми ніжно називали його “Фімушка”). Тодішні “капусники” пам’ятаю понині. Сулімов мав звання генерал-майора, пройшов всю війну, був комендантом Берліна, але насправді був дуже демократичним і людяним, дозволяв багато у межах кафедри: дискусії, розмірковування, вільні думки. Але завжди попереджував, щоб ми на всіх зборах вели себе обережно.

– Більшість студентів відзначають, що Ви дуже вимоглива викладачка. Чому?

– Так, я багато вимагаю і переконана, якщо студент буде лінуватись, то не стане гарним фахівцем. Вимагаю добре знання основ, першоджерел, адже без них не буде розвитку в подальшому. Зміна свідомості не приходить одразу. Інколи студенти не розуміють, але все одно начитують матеріал. Спочатку вони механічно відтворюють першоджерела, та з часом приходять до осягнення, і вони стають гарними фахівцями. Вважаю, що маю право бути вимогливою, тому, що вимоглива перш за все до себе: ніколи не читаю лекцій з аркушів, кожна лекція – це не потік інформації, яку можна знайти в Інтернеті, а певна концепція, над якою я багато працюю.

– Яка ваша ціль викладання загалом?

– Ціль мого викладання – розвинути рефлексію їх свідомості. У курсі культурології культура розглядається через призму світовідчуття людини у різні епохи, пошуки сенсів буття. Художня мова кожної культури дає щось своє, неповторне для самосвідомості людства. Коли ми починаємо вивчати ХХ століття, то спо-

чатку кубізм, абстракціонізм, супрематизм, неопластицизм та ін. сприймаються як щось дивне, але приємно, що наприкінці курсу студенти починають розуміти цю нову мову, завдяки якій тільки й можливо висловити всю складність світовідчуття людини ХХ століття. І така ситуація не лише у групах на стаціонарі. Навіть у заочників після кількох лекцій виникає рефлексія. Вони починають ставити різні питання, починають шукати відповіді на них, замислюються над змістом багатьох питань. Особливо приємно, коли рефлексія з лекцій і семінарів починає “фонтанувати” бурхливою творчістю. “Тижні мистецтв”, перформанси, творчі збірники захоплюють не лише ІФОН, а й інші інститути. Кольорова стінка на 15 поверсі, яку зробили тодішні студенти, свідчать про все це. Тепер усі називають цей поверх “арт-поверхом” і знають, що тут цікаво біжить життя.

– Вас так захоплює все нове. Ви цікавитесь новинками у всіх галузях. З чим це пов’язано?

– Це спосіб мого життя. Мені цікаво осмислювати те, що я бачу. Тому у наукових статтях і на заняттях зі студентами шукаю відповіді на запитання, що виникають. Мені подобається працювати з молоддю, бо коли я озвучую якісь тези і чую їх коментарі, то це дає ауру іншого сприйняття, таким чином і я міркую по-новому.

– Галино Сергіївно, як би Ви пояснили людині, яка не займається наукою, що таке культурологія? Адже вона з’явилась на наших теренах як навчальна дисципліна лише наприкінці 90-тих років.

– У дев’яностих роках багатьом не було зрозуміло що таке культурологія. Тоді читався курс “Історія зарубіжної і вітчизняної культури”, наприкінці 90-х років Міністерство освіти і науки замість нього впровадило “Історію світової культури”, а потім з’явився курс “Культурологія”. Спочатку до цього віднеслися як до чергової зміни назви на більш модну, а зміст має бути той самий. Поступово з’явилася розуміння, що це зовсім нова, філософська наука, і викладати її як історію культури не можна. Культурологія є світоглядною наукою і дає ціннісно-сміслові основи для орієнтації людини в світі.

– Які перспективи розвитку культурології в Україні?

– В Україні багато вчених, що пов’язують її з етнографічною тематикою і, коли мова йде про культурологію, то наголос робиться на ментальні, етноісторичні проблеми української культури, особливо коли цей курс або його частини читають істориками. Не хочеться, щоб ця філософська за сутністю наука потрапляла в такий бік. Завдяки Едуарду Маркар’яну, що стоїть у витоків культурології, вона одразу стала розвиватися як філософська наука, де сутність культури розглядалася з соціально-філософської точки зору, а Київська світоглядно-антропологічна школа на чолі з Володимиром Шинкаруком дала унікальні теоретичні напрацювання в цьому плані. Серед завдань, які я для себе визначаю, є розробка спецкурсу з історії культурологічної думки, де можна було б показати внесок і потенціал культурологічних розробок Володимира Шинкарука, Вадима Іванова, Віктора Малахова, Сергія Кримського та ін. Перебуваючи на конференції в Івано-Франківську, бачила ситуацію, коли раптово підвелась одна з аспіранток і запитала: “А як нам працювати, вибирати тематику для кандидатських?”. На Заході вивчають одне, а в нас інше. Невже ми не займаємось актуальними проблемами культури?”. Я тоді і зрозуміла, що багато з культуроло-

гів недооцінюють наш філософсько-культурологічний пласт. Переконана, що він може дати багато і стати потужною конкуренцією тому, що існує на Заході.

– Ви були на різних світових культурно-мистецьких заходах. Що, на вашу думку, бракує українським митцям?

– На жаль, у наших митців є певне відчуття провинційності. Часто наші художники повторюють напрацювання іноземних художників, які мають комерційний успіх у світі. Українським художникам потрібно знайти власну іконологію, пов’язану із соціально-політичними, ментальними сенсами. У нас є художники, які працюють на світовому рівні: Олег Тістол, Арсен Савадов, Василь Цаголов, Іван Марчук та ін. Протягом багатьох років вони тримають не лише високий художній рівень, але й відчувають нові віяння, що виникають на зіткненні із новими технологіями. Вже двадцять років у світі відбуваються фестивалі з медіа-мистецтва, а в нас воно тільки набирає обертів і з’являються дуже цікаві, глибокі проекти.

– Які надії Ви як культуролог покладаєте на Київське міжнародне бієнале сучасного мистецтва “Арсенале 2012”?

– Це має бути цікаво, адже запрошуються відомі іноземні автори, і ми зможемо побачити найкращі зразки світового мистецтва. Але з іншого боку, очікуючи високий художній рівень проектів “Мистецького Арсеналу”, часто отримуємо комерційні проекти, і це розчаровує. Хоча серед останніх слід виокремити виставку “Незалежні”, де були зібрані найкращі роботи за двадцять років. Це дійсно була “жива” хрестоматія, де ми зі студентами мали змогу ознайомитись зі становленням сучасного українського мистецтва.

– Не всі люди, і тим паче студенти, розуміють сучасне мистецтво. Як ви доводите актуальність цього мистецтва?

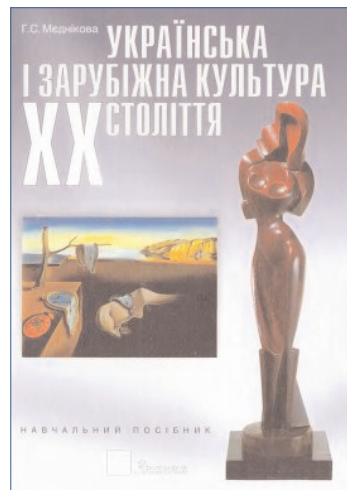
– Мені не доводиться нічого доводити. Мистецтво будь-якої епохи, і особливо сучасне мистецтво виражає свідомість свого часу. Коли ми ходимо на виставки, то фактично осмислюємо своє буття і погляди на світ. Звичайно, мова мистецтва спочатку може бути незрозумілою, тому у шести семестрах курсу світової культури я намагаюсь приділити особливу увагу мові сучасного мистецтва, що дає змогу студентам не тільки зрозуміти нову мову мистецтва, а через неї усвідомити власний погляд на світ.

– Які ваші плани на найближчий час?

– Видати книжку, над якою я працювала останні два роки. У підручнику “Українська і зарубіжна культура ХХ століття”, що вийшов у 2002 році, я прагнула визначити концепцію розвитку українського мистецтва ХХ століття у західноєвропейському контексті. Але розумію, що він вже застарів, тому останні два роки працювала над новою концепцією. Українське мистецтво з 60-х років ХХ століття розвивалося своєрідно. Якщо в Росії існувало неконформістське мистецтво, яке відкрито протистояло владі, то в Україні – це був час українського андеграунду, представлений чотирма зовсім різними школами: Закарпатською, Львівською, Одеською і Київською. Працюючи над сутністю цих шкіл, я побачила, який цікавий шлях розвитку мистецтва має наша країна. Мистецтво, що не втратило мову світового авангарду, яка слугувала основою осмислювання української ментальності, традиційного мистецтва. Якщо в Росії і в Києві панував соцреалізм, то в цих школах напрацювання були на рівні світового мистецтва, завдяки освіті митців у відомих школах Парижу, Кракова і міжособистісним контактам, які були можливі завдяки прикордонному розташуванню шкіл. Поєднуючи такі зовсім різні школи, можемо побачити потужний потенціал напрацювань українського андеграунду для сучасного мистецтва. Крім того, це дає розуміння джерел українського неobaroko та сприятиме винайденню іконології сучасного мистецтва.

– Дякуємо за цікаве інтерв’ю. Приєднуємось до всіх привітань, які пролунали у ваш День народження.

Спілкувався Сергій РУСАКОВ
Світлани ВОЙЦЕХОВСЬКОЇ

**Підручник
Г. С. Меднікової, який вже
втримав кілька перевидань**

Станіслав ЦИБІН: “Роблю не для себе, а для молоді”

Ми завітали до голови первинної профспілкової організації НПУ імені М. П. Драгоманова Станіслава Цибіна напередодні його ювілею. Станіслав Григорович є однією з тих особистостей, які повністю віддаються колективу і студентству.

Про становлення лідера профспілкового руху в університеті і країні, нагальні проблеми сьогодення, а також життєві поради від Станіслава Цибіна ви можете прочитати в інтерв'ю.

– Ким для вас особисто є студент?

– Для мене студент завжди є партнером і молодшим товаришем. Він соціально найменш захищена людина, тому в нього має бути старший порадник і захисник. Чим можемо – і я, і університетська профспілка загалом – допомагаємо. За ці роки траплялись різні випадки. Наприклад, одного разу вагітна студентка у разі непоселення в гуртожиток хотіла залишити дитину. Ситуація була дивною, бо вона хотіла оселитись не в гуртожитку № 2, де молоді сім'ї отримували кімнати, а в гуртожитку № 7. Це ускладнювало вирішення питання, але ми зробили все для того, щоб її поселити. Пам'ятаю, як тодішній мій заступник Василь Селезень купив коляску, квіти і службовою машиною ректора Миколи Шкіля поїхав зустрічати дівчину з пологового будинку. Як пізніше з'ясувалось, батьки дівчини нічого не знали про вагітність, але нам все вдалось залагодити. Дівчина почала виховувати дитинку.

– Як відрізняється сучасний студент від радянського з точки зору соціального захисту?

– Сьогодні студент повинен бути більш прагматичним, ніж раніше, адже його майбутнє повністю залежить від того, як він себе скерує. Законодавство і тоді, і зараз було спрямоване на захист, але справа в тому, що раніше воно повністю виконувалось. Наприклад, сьогодні ми маємо постанову Кабінету Міністрів про стипендію і фонд соціальної допомоги студентам у розмірі не менше 10%, але це продекларовано тільки на папері постанов. Останні роки не те, що цих коштів, але й стипендію в повному обсязі доводиться “виборювати” ректору університету академіку Віктору Петровичу Андрущенку і першому проректору з економіки і навчально-виховної діяльності Олегу Семеновичу Падалці. Для прикладу: на сьогоднішній день заборгованість по стипендії для нашого університету від Міністерства освіти і науки, молоді та спорту становить 600 тисяч гривень. Крім того, сьогодні студент не є страхувальником у фонді соціального страхування. Тому ми не можемо, як раніше, розраховувати на отримання путівки на санаторно-курортне лікування студентом чи аспірантом. Хоча в списках диспансерно хворих перебуває близько 2000 наших студентів. Інструкцією фонду соціального страхування передбачено отримання путівок такою категорією студентів за місцем роботи батьків, але на практиці це не діє. Альтернативний варіант зі створенням фонду соціальної допомоги студентів також є ілюзорним, бо держава не виділяє ці десять відсотків.

Також раніше був дієвий розподіл, і молодь могла чітко знати, на що розраховувати. Наприклад, моя дружина за розподілом пішла працювати вчителькою у школу в м. Вишневе і стала, як молодий спеціаліст, на чергу на квартиру. Уже через чотири роки ми справляли новосілля. Можна перераховувати і такі переваги, що якщо молодий фахівець їхав в село, то йому обов'язково давали квартиру або кімнату, половину нарахувань за комунальні послуги оплачувала держава, вона ж опікувалась опаленням. Це була справжня підтримка молодого спеціаліста!

Сьогодні все, на жаль, складніше. Якщо молодий спеціаліст приїде на роботу, то отримуватиме десь 1200 грн. Для того щоб була більш-менш гідною заробітна плата, потрібен стаж роботи, а молода людина прагне жити і задовольняється сьогоднішнім днем. Уявіть приклад з молодією сім'єю, якщо обидва працюють у школі. Разом

вони заробляють максимум 2 500 грн. Хіба можна на ці гроші сім'ї жити? Коли я був студентом, то доцент Любов Дюженкова на свою доцентську зарплатню об'їхала весь Радянський Союз, пам'ятаю, як вона потім проводила в гуртожитку лекторії і демонструвала слайди: з подорожей Карпати, Байкал, Курильські острови.

– Станіславе Григоровичу, як Ви познайомились з майбутньою дружиною?

– Ми познайомились в деканаті фізмату. Я тоді першокурсником був на прийомі у декана Геннадія Грищенка з якимись питаннями стосовно гуртожитку. Він перенаправив до “дівчинки з комсомольським значком” це була Аня, вона була секретарем комсомольського бюро фізико-математичного факультету. Так і познайомились. Вона знала, що я володію німецькою мовою, тому запросила пізніше на зустріч з німецькою делегацією, яка тоді приїжджала в Київ. Так зав'язалась дружба, а вже наприкінці другого курсу ми одружились. Коли ми ще були студентами, в нас народився перший син – сьогодні Олександр кандидат економічних наук і працює викладачем кафедри економічної теорії. Вже після завершення навчання народився другий син – Олексій, цього року він закінчує магістратуру Інституту захисту інформації НАУ.

– Чим для вас є Драгомановський університет?

– Я не уявляю свого життя без Драгомановського університету. Знаєте, як кажуть “Щастя – це мить удачі”. Так і в моєму житті трапилось. Після закінчення середньої школи в Черкаській області поступав до медичного університету, але не вдалось. Пішов працювати водієм, а у 1980 р. був призваний до лав Радянської армії. Служив у місті Магдебург у Німеччині. По завершенні служби повернувся у Київ і в листопаді поступив на підготовче

40 руб., можна було заробити приблизно 2 000 руб.

Також тоді в університеті було багато держзамовлень від науково-дослідних інститутів, підприємств. І на другому курсі після пар я приходив з 14 до 18 години і працював в лабораторії молекулярної фізики. В нас було замовлення від Інституту паперу. Отримував додатково до стипендії зарплату 40 руб. як лаборант.

Взагалі навчання було цікавим, хоча і складним. У нас, до речі, була дисципліна “Космонавтика”. Ми через телескоп, що знаходиться в центральному корпусі, спостерігали за небом. В мене є особисто зроблена фотографія комети Галея у 1986 р. До наукової роботи ставився серйозно і мріяв поступити до аспірантури, до якої мене на п'ятому курсі рекомендували дві кафедри. Але трапилось так, що коли я був студентом 5 курсу, у 25 років мене було обрано головою профспілки. У ті часи був підхід, що ти або навчаєшся, або працюєш. За цей час, на жаль, помер мій науковий керівник, перестала діяти “хоздоговір” тема, стосовно якої були мої наукові розробки. Тому вже нині, за підтримки та під керівництвом Віктора Андрущенка, було обрано напрям роботи по молодіжній політиці, і за два роки я написав кандидатську дисертацію.

– Ви не боялись брати на себе відповідальність у 25 років очолювати профком?

– Життєвий шлях, який я пройшов на той момент, мені дуже став у нагоді. Я завжди займав активну громадську позицію і ніколи не залишався осторонь процесів, які відбувались у колективі. За таким принципом живу до сих пір. Звичайно, було складно, але в той же час здобувався новий досвід.

За ці роки призначення і функції профспілок змінювались. Але основа соціального і матеріального захисту студентів завжди була на перших позиціях – студент повинен отримувати професійну допомогу та поради. До нас приходять з різними бідами в родині, з проблемами із здоров'ям, негараздами, що відбуваються в студентському колективі, проблемами поселення. Ми не залишаємось байдужими до кожного, хто переступає поріг нашого університету і профкому зокрема.

– Ви дуже харизматична людина, яка запам'ятовується іншим тим, що випромінює енергію. Як вам вдається постійно перебувати таким? Адже бувають різні випадки і інколи, мабуть, хочеться просто “опустити” руки.

– Звичайно, такі моменти траплялись. Інколи намагаєшся зробити добру справу, а тобі говорять, що не потрібно цього робити, перешкоджають, незаслужено ображають. Тоді хочеться поставити крапку і нічим подібним не займатись. Але я розумію, що представляю тисячі студентів і роблю не для себе, а для молоді. Тому роблю свою роботу, незважаючи ні на що. Мене запрошували очолити й інші, в тому числі, і комерційні структури, але це не моє. Я не уявляю своє життя без Драгомановського університету – студентів, сесій, “капусників”. У мене практично вся родина педагогічна, вчительська, тому вони розуміють і підтримують.

– Які ваші плани на найближчий час?

– Якщо про особисті плани, то нині багато часу приділяю родині і становленню синів. Якщо ж до робочих планів, то працюємо над тим, щоб провести “Школи молодого лідера” влітку на базі “Синевір”. У червні організуємо щось типу “Школи молодого лідера”. У багатьох університетах профкоми чомусь борються зі студрадами, у нас, на щастя, діє повна взаємопідтримка і відбувається ефективна робота. Ми спільно вирішуємо проблеми, маємо чіткі функції. Тому для наших студентських лідерів – профспілки і студради – проведемо “Школу лідера”.

Скільки себе пам'ятаю, завжди багато часу приділяв фізичному вихованню і спорту. В школі виступав у змаганнях майже з усіх видів спорту. Студентом був членом збірної команди університету з легкої атлетики, брав участь у багатьох змаганнях, чемпіонатах України і Радянського Союзу серед студентів. Пам'ятаю такі змагання у Вільнюсі, Черкасах, Києві. Зараз намагаюсь не пропускати кожного вівторка тренування університетської команди викладачів з міні-футболу. З нею ми також проводимо багато турнірів з командами вишів Києва і України.

– Ваші побажання читачам.

– Вважаю, що головне – бути небайдужим. Тому побажаю наснаги, сміливо долайте перешкоди, не падайте духом і будьте вірними своїм принципам. У нашому університеті – найкраща молодь, бо в нас навчаються діти вчителів і справжніх “трудяг”. Вони керуються справжньою мораллю і батьківським вихованням. Звичайно, і в нас вже прокрадаються вкраплення відбитків часу. Інколи поступають вкрай нерозважливі студенти, але їх одиниці. Тому загалом драгомановська молодь – це найчесніша і найпорядніша молодь.

Спілкувався **Сергій РУСАКОВ**

В нашому університеті – найкраща молодь

відділення Київського педагогічного інституту імені О. М. Горького на відділення фізмату. Пам'ятаю, як випадково на метро “Університет” зустрівся після довгої розлуки з “молочним братом” Сергієм. Моя матір вигодувала обох. Ми з ним дружили в школі, але потім шляхи розійшлися – він вступив у Куйбишевське військове училище. Зустрівшись в метро, вийшли на вулицю поспілкуватись, аж ось випадково я побачив оголошення про прийом документів на підготовче відділення педінституту.

– Чому обрали саме фізмат?

– Мабуть, на мене суттєво вплинув шкільний вчитель фізики Микола Зюбченко. Він був строгою людиною, але мав цікаву систему оцінювань, активно використовував технічні засоби навчання. Не переносив “зубріння”, та п'ятірку в нього міг отримати лише той, хто розв'язував задачі із зірочкою у збірнику задач Римкевича. В інституті мені також поталанило на гарних викладачів: це професори Віктор Павлович Дущенко, Євген Васильович Коршак, Ірина Іллівна Тичина, вчителями, порадиниками і наставниками були Микола Іванович Шкіль, Михайло Володимирович Левченко, Олексій Григорович Мороз, Іван Тихонович Горбачук та ін.

З першого курсу був профформом групи і заступником голови студради гуртожитку № 6. На другому курсі став головою студради, і мене обрали членом профкому університету. Брав активну участь у будзагонах. Тоді діяли домовленості університету з професійно-технічними училищами, і потрібно було отримати робітничу професію – приблизно два місяці додатково навчались на плиточника, муляра, штуркатура. Мені пощастило – я потрапив до загону без курсу, бо служив в армії в танкових військах і мав різні навички. Крім того, я був єдиним з першого курсу, кого взяли в далеку подорож – за Полярне коло, місценодження Медвежье селище Пангоди, 79 паралель. Це було важко, вічна мерзлота, комари і дванадцятигодинний робочий день виснажували. Але для студента це було гарною матеріальною підтримкою. При стипендії у розмірі

ЄВРО-2012 ЯК ЗАТРИМАНА ПОДІЯ. ОДКРОВЕННЯ

Євгенія БІЛЬЧЕНКО

Потрібно вірити у майбутнє

У сучасній думці є така категорія, використана, зокрема, знаменитим мислителем Юргеном Габермасом у роботі «Філософський дискурс модерну»: «Затримана подія Одкровення». Вона означає: якщо довго щось очікуєш, самодостатньою цінністю стає сам процес очікування, а результат очікування, як правило, розчаровує того, хто чекає. Або, як казав один мій знайомий філософ: «Так і хочеться після конференції встати і сказати: «Невже? І це все?»

Образ Майбутнього, як і образ Минувшого, – це певний циклічно-лінійний рух до царства Золотої ери, – байдуже, буде цей Золотий вік комуністичною безхмарністю чи хмарочосами нового Армагедону. Коли за законом Вічного повернення Одісей вертається на Ітаку, він замикає коло історії, даючи собі можливість і право бути мандрівником, ствердитися у подорожі як буття та в бутті як подорожі. Отже, щоб мати право на історико-діалектичне існування, нам потрібна історія не лише про минуле, коли, як відомо за законами антеїзму, «і вода була мокріша», але й про майбутнє, яке впливатиметься нам на голову цілючими водами, вижатими з усіх ганчірок попередніх і наступних епох. Чи зраділи б ацтеки, якби їм пояснили, що напроорочене ними «П'яте Сонце» завершиться не світовою катастрофою, а звичайним постмодерном, і людські жертви богам можна буде уже не приносити, бо за кількістю принесених у жертву постмодерном душ тьмяніє їх купа знищених за традиційною методою тіл? А якщо, як співав Андрій Макаревич, «кінець світу уже наступив, але він зовсім не такий, як ми чекали»? Напевно, цьому б не зраділи навіть самі

Статті Євгенії Більченко завжди викликають у читачів подив і захоплення. Тижневик «Освіта» визнав авторку кращим освітянином року та лауреатом відзнаки «Залиш мені в спадщину думку найвищу» за «сміливість і новизну проблем постановки у ЗМІ проблем і просування ідей високої елітарної культури професіоналів». Крім того, Євгенія Більченко нещодавно захистилась і стала доктором культурологічних наук.

Євро – 2012. Про нього говорять всі, ним живе вся Україна, його чекають. Євгенія Більченко розглядає не звичайний вже економічний і політичний аспект цього питання, а культурно-філософський.

індіанські жертви, бо, як кажуть нині, був би «втрачений метанаративний орієнтир для їх культурної самоідентифікації».

Говорячи мовою нормальної людини, а не філософа-культуролога, нам потрібно вірити у майбутнє, щоб витримати скуку сучасного. І це майбутнє, прихід якого ми затримуємо у тремтливій насолоді чекання Чогось, має бути дійсно Чимось – трансцендентною точкою звільнення від спліну, символічним завершенням нудного каравану повсякдення, остаточним екзистенційним випаданням із звичного й рутинного – випаданням у прірву чи у небеса, вертикально *вверх* чи *вниз*, – аби лише не горизонтально *посередньо*. Поля Еалу, Мокша, нірвана, фана, ера Розділення, Геула, Перший Рим, Другий Рим, Третій Рим, Друге Пришестя, Арійська раса, Комунізм, Соціалізм з Людським Обличчям, Капіталістичний Рай, Євроінтеграція, візуальний поворот... Змінюються ліки майбутнього Одкровення, але саме очікування не втрачає своєї сакральної напруженості.

У подібних есхатологічних моделях можна виявити багато спільних рис: священний образ бажаної події, фантазійне її передбачення в уяві, прикрашання буття у процесі підготовки до омріяного Одкровення (зведення пірамід, виконання карми, вощеричний шлях, містичні танці чи аскеза, турбота про рослини і тварин, спокута обраного народу, звірства обраного народу, жертвоприношення, моральне очищення, п'ятирічка за чотири роки, чотири роки за чотириста доларів, маркетинг і менеджмент, ринкова конкуренція, медіа-лихоманка). Повторюваність сценарію не тільки не розчаровує нас у затриманій події Одкровення, але й засвідчує її онтологічно-духовну вкоріненість у наше справжнє буття, без якого ми не можемо

обійтися, як дитина не може заснути, чекаючи на матір, що заплінюється з роботи чи з вечірки.

Втім, якщо у традиційних культурах затримане Одкровення було наповнене священним смислом, знаходило надійну духовну опору в живому голосі Бога, який таки «буде спочивати серед синів Ізраїлевих» [2М. 29:45], – то нинішні секулярні симулятивні боги-аватари, переймаючи від старих авторитетів схильність до

народження чогось кращого – «мокрішого» за ту воду, яку ми п'ємо нині, – байдуже, чи буде ця вода життєдайним джерелом, чи звичайною «кран-колою», – така фігура ще й народжує своє еманційне alter ego – священну дитину: така собі Велика Мати в дусі Карла Густава Юнга чи Габрієля Гарсія Маркеса Маркеса. Дитиною Євроінтеграції у даному контексті є подія ЄВРО-2012. В очікуванні священного акту народження нового Гора повсякденне буття нервозно-деміургічно прикрашається: іграшки та «люльки» для священного немовляти набувають примхливого вигляду комерційних готелів, величких стадіонів, кропкітких і безкінечних ремонтів центральних вулиць, що абсурдно вкривають наше місто, перевершуючи не лише наявні ресурси, але реальні потреби в технічних базах та забираючи не менше сил, ніж класичні піраміди в Гізі.

Постає питання: чим ми краще за стародавніх єгиптян, у країні яких на тлі шаленої дитячої

повірів у таку «турботу» про «дорогих співвітчизників». Але, як бачите, «мороз маразму нині в нас зростає».

Тим не менш, замаскована під мейнстрім життєстійкість культурних архетипів, у тому числі архетипу Майбутнього, необхідна для збереження віри в епоху, коли вірити Слову стало немодно, вірити Богу стало незручно, а вірити в Любов стало смішно. Не будемо скептиками, подивимось, що позитивного дасть нам ЄВРО-2012: вихід на міжнародну арену, посилення діалогу культур, зростання престижу країни, радість підлітків, задоволення від шаленства гри, безумне задоволення від шаленства гри, безумне за саму безумність задоволення... А ще... Груді сміття, биті склянки з-під пива та кока-коли, кільканадцять травмованих у шаленій юрбі фанатів, приріст потоку нелегалів, пошкваллення наркообігу, підвищення рівня злочинності...

Медіа-забава

Скорочення терміну навчання студентів подібно до тої відносно хвилини в обіймах коханої людини чи на розпеченій сковорідці – це щось релятивне і контекстне, чого не можна віднести ні до однозначних позитивів, ні до однозначних негативів пришествя ЄВРО. Дилема – у тому, що краще: мати чи не мати «тьотю»? Втім, хто не ризикує, той не п'є шампанського. Краще страждати від подій, а не від їх відсутності. Замикати історії майбуттям – задача онтологічна. Та й ЄВРО-2012 – все ж таки краще, ніж ацтексько-майяський Кінець світу-2012, хоча і те, й інше у постсучасній лихоманці культурної гри перетворюється на медіа-забаву.

Гра стає предметом гри, категорії часу маскуються під спортивні іміджі.

Втім, шановне панство: не переймайтеся надто сильно запропонованою тут світоглядно-культурологічною рецепцією ЄВРО-2012, бо автор статті, екзистенційно вірячи в світле майбутнє...

Ніколи. В житті. Не дивився. Футбол.

Редакція газети «Педагогічні кадри» вітає Євгенію Більченко з успішним захистом докторської дисертації. Пишаємось і раді співпраці з Вами! Бажаємо творчих і наукових успіхів!

самообожнення та іконічної репрезентації, не надають людині тої турботи, довіри та опіки з боку абсолютного Ти, яким поставало традиційне Одкровення.

Дитина євроінтеграції

Однією з неоміфологічних архетипічних фігур сучасності є фігура Євроінтеграції. Мені хочеться застосовувати до неї саме такий, зособлений та персоналізований, спосіб накреслення, бо Євроінтеграція як над-мета становить певну постсучасну версію іудеохристиянської Софії, оскільки за змістом підмінює мрію про втілення Бога в цьому недосконалому світі. Окрім того, що жіночість цієї фігури (Європа, інтеграція, полікультурність, дружба, любов, новизна, гармонія) асоціюється з гендерною космогонічною проблематикою

смертності останні сили віддавалися на муміфікованих ідолів? У нас від банального замерзання в еру – не те, що «П'ятого сонця», але «візуального повороту» та «альтермодерну» – по лікарнях гинуть люди, у тому числі й діти, але при цьому при банальній застуді ділянкові лікарі з поліклінік для отримання лікарняного примушують пацієнтів проходити повний цикл оглядів від гінекології до стоматології, тому що в очікуванні затриманої події ЄВРО-2012 треба підвищувати якісь там показники лізозного здоров'я нації? Якби вашого покійного слугу особисто не попросила лікарка зробити огляд, вибачайте, на венеричні захворювання – «на всяк випадок» при банальному діагнозі «ОРЗ», – автор статті б не

Студентська рада

КРАЩИЙ СТУДЕНТСЬКИЙ КУРАТОР

НАВЕСНІ в Інституті іноземної філології проводиться конкурс на кращого студентського куратора року. Газета «Педагогічні кадри» підтримує проект студкураторства в університеті, тому ми із задоволенням дізнались про учасників конкурсу.

Директор ІФ **Володимир Гончаров** стверджує, що турбота про першокурсників має бути на першому місці, адже вони є майбутнім університету, сьогодні їм треба допомогти, щоб завтра вони змогли стати на ноги. Тому для кураторів одне з найголовніших завдань – контроль успішності групи, відвідування занять.

В Інституті цього року працює 15 кураторів, які вирізняються активністю і творчим підходом у вихованні молодших курсів. Під час конкурсу кожен з них посів певну номінацію. **Влад Топічанов** є «Найперспективнішим куратором», **Аліна Матковська** визнана «Кращим куратором другого семестру», **Таня Іллюк** є «Відкриттям року», **Маргарита Артемонова** проявила себе як «Найвідповідальніший куратор», **Таня Жулкевська**, яка вже є наставником не одного покоління, справедливо визнана «Найнезаміннішим куратором», є серед них і «Найулюбленіший куратор» – **Іван Рубаненко**, і справжній «Наставник року» – **Рада Мініна**, «Найдружелюбніший куратор» – **Катя Бродовська**. Справжнім «ветераном» став **Стас Долгополов**, який вже чотири роки

поспіл займається кураторством. Цього року він працює з **Ольгою Грабейчук**, а разом вони стали «Найріднішими кураторами».

В основному конкурсі взяли участь наставники чотирьох груп. Серед них **Альона Карпіна**, яка за словами групи, є «siempre eges nueva», тобто щоразу новою. Також **Катя Лазукіна** – старанна, щира, завжди приходиться на допомогу. Вона, як і **Софія Баранівська**, є куратором вже другий рік поспіль. Софія – людина, на яку хочуть бути схожими студенти 17 іс-групи, які кажуть, що «вона неначе скульптор, виліплює з них справжніх особистостей з почуттям гідності та патріотизму». А також їх конкурентами є **Лариса Ожеховська** та **Оксана Чернуха**, які разом є наставниками 102 ан, яка в I семестрі виділилася як найкраща група за успішністю в навчанні. Ось як першокурсники охарактеризували своїх наставників: «*Лариса, наче сонечко весняне, красива, добра й надзвичайно мила... В Оксани ж очі випромінюють добро, її, ну, неможливо не любити...*».

Результати конкурсу будуть оголошені наприкінці навчального року. Але побажано всім учасникам-кураторам творчих злетів та згуртованих колективів.

Оксана ЧЕРНУХА

До 50-річчя студентського будівельного загону КДПІ ім. О. М. Горького

“ТО БУЛА НЕЛЕГКА, АЛЕ ЦІКАВА СПРАВА!”

Цього року виповнюється 50 років з часу організації перших студентських будівельних загонів у СРСР, які відігравали суттєву роль у житті суспільства, у формуванні покоління молоді в другій половині ХХ ст.

Об'єкти побудовані студентським будівельним загonom КДПІ

ім. О. М. Горького (командир – О. П. Реєнт)

Започаткувала цей рух постанова ЦК ВЛКСМ (7 квітня 1962 р.) “Про участь комсомольських організацій вищих навчальних закладів м. Москви, Ленінграду, Києва у будівництві на цільних землях”. Хоча, як свідчать архівні матеріали, студенти Київського педагогічного інституту ім. О. М. Горького, ще до цього рішення вже працювали на будівництві різних народногосподарських об'єктів, проте такі “візди” організовувалися переважно завдяки ініціативі та ентузіазму комсомольських активістів і не були масовими.

Результати діяльності перших будівельних загонів були вражаючими. За підрахунками І. І. Шкурка (до речі, він є одним з перших, хто стояв біля витоків руху СБЗ не лише у республіканському, а й всесоюзному масштабі; також, він був одним з делегатів Першого з'їзду членів СБЗ, що проходив у квітні 1966 р. у Москві), вже протягом 1962 р. студенти з Москви, Ленінграду й Києва виконали обсяг робіт на 11 млн крб. Лише силами українського студентського загону за 2,5 місяці у 17 радгоспах Амангельдинського і Октябрського районів Кустанайської області збудовано 179 житлових будинків, 3 школи, 9 зерноскладів, 8 машинно-тракторних майстерень, 3 гаражі, 74 різних будівельних приміщень. Усього загonom виконано об'єм робіт на суму 1722520 крб., що становило 12% річного плану капітального будівництва зазначених районів. У цих показниках помітний внесок студентів Київського педагогічного інституту ім. О. М. Горького (нині НПУ ім. М. П. Драгоманова). Університетська молодь влітку 1962 р. збудувала 9 двоквартирних житлових будинків, школу, гуртожиток, дитячий садок, клуб, 11 сільськогосподарських споруд, виготовила

300 тис. штук цегли; капітально відремонтовано 17 житлових будинків. Наступного року студентський будівельний загін нашого ВНЗ збудував 36 будинків, 6 корівників, 2 стадіони і зайняв перше місце серед студентських загонів країни, що працювали на цільні. А всього об'єм виконаних робіт українськими студентами у 1963 р. склав суму 4629337 крб., що становило у середньому 1649 крб. на одного члена загону за весь період робіт. Якщо взяти до уваги те, що фактичний виробіток на одного робітника будівельного тресту “Кустанайрадгоспбуд” становив за ті самі 2,5 місяці у середньому 1005 крб., то стане очевидним, наскільки ефективні були результати вкладеної студентами праці.

Студентські загони вже в перші роки своєї діяльності отримали всесоюзне визнання, високу оцінку вищого державного керівництва, громадських організацій. У

Реєнт О. П. на виробничому об'єкті (перший зліва)

1962 р. Кустанайський обком комсомолу нагородив київський будівельний загін пам'ятним вимпелом. У Книгу пошани Амангельдинського територіально-виборчого управління внесені студентські загони Київського університету ім. Т. Г. Шевченка, Київського педагогічного інституту ім. О. М. Горького, Київського педагогічного інституту іноземних мов та інших ВНЗ. 80 студентів-будівельників республіки були нагороджені медалями “За освоєння цільних земель”, і серед них – 7 вихованців Київського педагогічного інституту ім. О. М. Горького. Ряд студентів ВНЗ були нагороджені грамотами Ради Міністрів і ЦК ВЛКСМ Казахстану.

Звичайно, що за цими нагородами приховується важка праця молодих людей, які виїжджали на будівництво за тисячі кілометрів від своєї домівки.

1970-ті рр. – пік у діяльності студентських будівельних загонів, які формувалися на базі КДПІ ім. О. М. Горького. Студенти – історики, фізики, математики, філологи – виїздили до Казахстану, Тюмені, Криму та Ялти. Як згадує один з перших командирів нашого вузівського

студентського загону О. П. Реєнт (член-кореспондент НАН України, заступник директора Інституту історії України НАНУ, доктор історичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, Голова Національної спілки краєзнавців): “Сьогодні це важко уявити, але тоді ми знаходили в цій роботі моральне задоволення, тягнулися до людей, прагнули допомогти. Всі роботи виконувалися з почуттям високої відповідальності. У студентів і місцевого населення був взаємний інтерес, і це було дуже важливо. То була нелегка, хоча й цікава справа. Робочий день командира починався вдосвіта, як кажуть, з першими півнями, і тривав 14-15 годин. Доводилося вирішувати найрізноманітніші питання: налагоджувати помешкання та харчування для бійців, укласти договори на виконання робіт, підписувати наряди, вести складні розрахунки з організаціями-субпідрядниками. У процесі роботи оволодівав функціями виконроба, майстра, бухгалтеря. Ось тоді знадобилися навички, набуті в Київському комунбуді та армії. А який неоціненний життєвий досвід та імпульс до роботи давало спілкування з директором радгоспу Миколою Григоровичем Козловим! Він так умів поставити виробничий процес, що кожна його ланка діяла як відлагоджений механізм. І нам вдавалося не порушувати цього ритму! Напевне, що ще й донині служать людям зведені нами в далекому Казахстані ферми, житлові будинки, виробничі та складські приміщення. Працювали багато і завзято. Та, незважаючи на важку працю і втому, встигали ще й концерти влаштувати, і спортивні змагання проводити для місцевих мешканців”.

До цього залишилося додати, що бійці “Славутича” (так називався загін, що очолював Олександр Петрович) двічі перемогли у змаганні будівельних загонів, а його, як командира, було нагороджено знаком ЦК ВЛКСМ “Молодому передовику виробництва”. Нагородженими були також і кращі бійці студзагону “Славутич” – студенти історико-педагогічного факультету КДПІ ім. О. М. Горького (випуск 1975 р.): М. І. Білик, П. Г. Іванюта, В. О. Краченко та ін.

Студентські будівельні загони були важливою формою участі студентів у трудовій і соціально корисній діяльності, органічно поєднували в собі процес виробництва з процесом виховання, сприяли усвідомленню майбутніми спеціалістами необхідності суспільно корисної праці. Патріотичний рух студентських будівельних загонів увійшов в історію як важливе державне і суспільне явище – досвід, який було б необхідно відродити і в незалежній Україні.

Ігор КОЛЯДА,
професор, доктор історичних наук
Роман РАЛКО, магістрант

Кращі випускники

ТИШКЕВИЧ

Марина Олександрівна,
магістр Інституту інформатики

ТРЕТЯК Світлана Сергіївна,
магістр Інституту
гуманітарно-технічної освіти

ФЕДОРЕНКО Юлія Юрївна,
магістр Інституту природничо-географічної освіти та екології

Інформація надана відділом виховної роботи НПУ імені М. П. Драгоманова.

“ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ” ONLINE

Газету “Педагогічні кадри” можна завантажити на сайті Драгомановського університету www.npu.edu.ua.

Тепер кожного місяця новий номер улюбленої газети видаватиметься у звичному друкованому варіанті та викладатиметься на сайті.

БУДЬМО ГОСПОДАРЯМИ СВОГО ЖИТТЯ!

ОСТАННІМ ЧАСОМ в засобах масової інформації було опубліковано ряд анонімних листів-скарж, де говорилося про начебто процвітаючу корупцію, неналежні умови проживання та примусові трудові роботи в гуртожитках Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. У цей же час деякі громадські організації, користуючись нагодою та недосконалим знанням студентами своїх не тільки прав, а й обов'язків, борються з “вітряками”, поширюючи неперевірені факти серед молоді.

Розповсюдження неправдивої інформації та війна з “неіснуючими ворогами” відволікають студентство від його першочергового завдання – здобуття вищої освіти. Тому хочемо уникнути непорозуміння, що виникли останнім часом і роз'яснити найбільш розповсюджені міфи, які були використані в попередніх публікаціях.

1. Регулярні примусові збори грошей “на ремонт”.

Відповідно до Правил внутрішнього розпорядку в студентських гуртожитках навчальних закладів Міністерства освіти і науки молоді та спорту України, що затверджені ректором у 2009 році (пункт № 9. Умови проживання) приміщення гуртожитків, його обладнання, інвентар, який видається у користування, є державною власністю. Мешканці гуртожитків несуть персональну відповідальність за їх збереження.

Студенти, які проживають у гуртожитках, зобов'язані

підтримувати чистоту і порядок у своїх кімнатах та місцях загального користування, брати участь в усіх видах робіт, пов'язаних із самообслуговуванням, дбайливо ставитися до майна гуртожитку, в якому проживають, економно витрачати тепло, електроенергію, газ та воду.

Поточні та капітальні ремонти в гуртожитках проводяться за рахунок університету. В окремих випадках студенти можуть проявляти ініціативу, проводити косметичні ремонти в своїх кімнатах власним коштом за згодою студентських рад, завідувачів гуртожитків, адміністрації студмістечка.

Відшкодування нанесених матеріальних збитків здійснюється згідно з діючим законодавством.

Мешканці гуртожитків, які порушують Правила проживання, притягуються до дисциплінарної та адміністративної відповідальності.

2. Використання студентів як “живої робочої сили” в гуртожитках.

Відповідно до пункту № 18 у вищезгаданих Правилах зазначено, що всі мешканці гуртожитків у позаурочний час залучаються студентською радою до господарських робіт із благоустрою, самообслуговування, упорядкування і озеленення території гуртожитків, інших видів суспільно-корисної праці з дотриманням правил охорони праці.

Один раз на місяць в гуртожитках проводиться “санітарний день” з відповідним генеральним прибиранням усіх приміщень.

3. Недотримання житлових норм при поселенні.

Слід звернути увагу на те, що за останній час кількість навчальних підрозділів у нашому університеті зростає, з'являються нові спеціальності, тобто кожного року збільшувалася кількість студентів. У цей же час, на жаль, нові гуртожитки не будувалися і можливості поселити всіх бажаючих немає. Кожного року мешканці гуртожитків пишуть заяви-прохання про збільшення кількості ліжок-місць у кімнатах, і адміністрація НПУ імені М. П. Драгоманова йде їм на зустріч. Зауважимо, що саме Драгомановські гуртожитки неодноразово посідали перші місця в конкурсах-оглядах на кращий гуртожиток міста. У цьому, звісно, неабияка заслуга адміністрації університету, студмістечка та студентського самоврядування.

Нещодавно у гуртожитку № 2 НПУ відбулися збори студентської ради та старост блоків з приводу різноманітної інформації про збори коштів для ремонтів у гуртожитках. Як підтвердили самі студенти, інформація абсолютно недостовірна. Шкода, що самі драгомановці вірять у це.

Ми, студенти Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, закликаємо наших колег до співпраці. Давайте не будемо перетворювати навчання в університеті на боротьбу за невизначені цілі, на нікому не потрібні політичні інтриги. Адже від цього, перш за все, страждає імідж нашої Альма Матер. Драгомановці повинні об'єднатися заради поліпшення умов проживання, так як майбутнє нашого університету в наших руках!

Будьмо господарями свого життя!

Студентський актив та мешканці студмістечка НПУ імені М. П. Драгоманова

НОВІ ЗВЕРШЕННЯ

ВІТАЄМО головного редактора газети "Педагогічні кадри", культуролога, молодого науковця і просто енергійного і завзятого **Сергія Русакова** зі вступом до Національної Спілки журналістів України. Є три важкі справи: судити, вчити й писати. Сергій займається двома з них – навчає та пише! Успіхів на цьому тернистому шляху, яскравих вражень та шаленого натхнення! Приємно знати, що наш драгомановець – серед потужної команди НСЖУ!

Олександр КОЗИНЕЦЬ,
від імені читачів і
дописувачів газети
"Педагогічні кадри"

Анонс

ПРОДАЙТЕ ЇСТИ

25 ТРАВНЯ у Мистецькій вітальні Центру студентської молоді НПУ імені М. П. Драгоманова відбудеться презентація колективної збірки "ПРОДАЙТЕ ІСТИ".

У книзі учасники розмірковують від імені продуктів харчування. Не ми дивимось на продукти, а вони дивляться на нас. Хтось із них хоче нас отруїти, інші навпаки – захищають. Когось підставили, когось зрадили... Отакі життєві історії книжки "ПРОДАЙТЕ ІСТИ" – першого українського літературно-екологічного проекту.

Організаторами і упорядниками збірки виступили викладачі НПУ імені М. П. Драгоманова **Олександр Козинець** і **Сергій Русаков**.

Близнюки університету

СЕСТРИ РУЩИН: різниця в один сантиметр

Їх обох цікавить спорт, танці, спілкування, прогулянки на природі. Еріка та Анжеліка Руцин сповідують сповнений відданості та любові спосіб життя, наповнюючи свій внутрішній та оточуючий світ новими барвами.

Еріка. У школі завжди мала нахил до спортивної діяльності, на відміну від сестри, яка тяжіла до культурно-мистецької: співала, танцювала. Зараз дівчина навчається на другому курсі спеціальності "Філософія-суспільствознавство".

У 15 років дівчата вирішили, що якщо одній з них сподобається хлопець, то інша вже не буде на нього задивлятися. "Якщо Анжеліка зустрічається з якимось хлопцем, то я вже не маю права бути з ним. Він стає мені як брат".

Еріка може критикувати сестру за особисте життя, але загалом завжди права. Також сестра контролює навчання Анжеліки. "Інколи Еріка може бути більш вимогливою, ніж викладачі", – говорить Анжеліка про сестру.

Людей завжди дивує ім'я дівчат, і вони перепитують. "Інколи навіть просять, щоб ми припинили жартувати і назвали справжні імена".

У дитинстві матір купувала однаковий одяг, хоча дівчата мали різний смак. Зараз, виборюючи право на власну індивідуальність, дівчата одягаються в різне, хоча минулого літа все ж купили однаковий одяг.

Анжеліка. Хотіла вивчати в університеті історію, та навчається на спеціальності "Філософія-психологія". Дівчина краще за сестру навчалась на першому курсі, хоча з різних дисциплін сестри мають різну успішність.

Через свою схожість та активність часто-густо сестри зводять оточуючих з розуму. Наприклад, під час літнього відпочинку в санаторії всі друзі думали, що є тільки одна Руцин, і тому дуже дивувалися здатності однієї дівчини бути у двох місцях одночасно.

Після першого курсу життя у дівчат змінилось через розподіл у різні групи. "Раніше ми більше сварились, а зараз навчаємось в паралельних групах. Навчаємось в різний час, пари не співпадають, тому стали менше бачитись. Від того зустрічі і спілкування стало більш мирним".

Дівчині більш до вподоби діловий стиль, а сестрі – спортивний. Анжеліка вища за сестру на один сантиметр.

Анжеліка вимогливіша в кімнаті в гуртожитку за сестру. Може розкритикувати. Хоча раніше була такою Еріка. "Зараз наче помінялись характерами".

Сергій РУСАКОВ,
світлина Катерини КУЩІЄНКО

Історія української культури

ЩО НОВОГО Я ДІЗНАЛАСЯ?

НЕЩОДАВНО в моєму житті сталося багато змін – я вступила до університету, переїхала до іншого міста, познайомилася з великою кількістю нових людей і, звичайно ж, занурилась у навчання.

Одним з найяскравіших предметів для мене стала "Історія української культури". На заняттях ми дізнавались не лише про давню культуру наших предків, а й про сучасну. Викладачі цієї дисципліни протягом всього семестру розповідали не лише теорію, а й періодично інформували студентів про відкриття різних виставок, мистецьких центрів і навіть деякі відвідували зі своїми студентами. Я вважаю, що це чудовий підхід до розвитку сучасної молоді. На семінарських заняттях ми навчилися працювати разом, ми часто проводили формат "дебатів", що згуртувало і сприяло вільному висловлюванню своєї думки.

Певна, що знання з цього предмета значно збагатять у моєму подальшому житті. Наприклад, використовуючи отримані знання, можна вільно і фахово підтримати розмову про мистецтво або поділитися цими знаннями з іншими. Пізнання сутності культури справило на мене велике враження. Я дізналася про різні види і течії мистецтва: де вони виникли, хто був їх основоположником, як вони розвивались, а найголовніше – як суспільство загалом і людина окремо сприймали різноманітні течії, як вони вплинули і змінили світ.

Дисципліна "Історія української культури" цікава і пізнавальна. На мою думку, на жаль, виділено дуже мало часу для більш глибокого вивчення історії нашої Батьківщини. Це обмежує студентів і викладачів. Дисципліна здалася мені цікавою, тому хоч курс навчання її вже закінчився, та я буду і далі цікавитись мистецтвом і культурою в Україні.

Юлія ФЕДОРЕЦЬ,
студентка I курсу
Інституту соціальної роботи
і управління

Студентські роздуми

ГЕОГРАФІЧНО...

Олена КАЗЕКІНА

РЕЙН – п'ята за довжиною річка Європи. Впадає у Північне море. А я впадаю лише у відчай. У нас різний характер. У мене рівнинний, хоча початок гірський. Він, навпаки, – бурхливий, стрімкий. Його початок, певно у Альпах. Типовий західноєвропейець. Мій початок – на західних схилах Скандинавських гір, протікаю рівнинами Фенноскандії. Холодна, сумна і надзвичайно спокійна. Визначаюсь зимою повинню і літньою меженню. Так, все життя зимою. Зігріваюсь лише глінтвейном, гарячим чаєм з апельсином або бергамотом і теплою ковдрою ввечері. Зимова казка без нього. Але вплив холодних арктичних повітряних мас вибиває мене з сил. Я би хотіла опинитись біля нього і розтопити всі свої льоди. Я втомилася від самотності. Хочу відчути свіже альпійське повітря, побачити найпрозоріші озера його витоків – Швейцарії. Так, він швейцарець. Консерватор. Бурхливий, привітний, незалежний. І він – француз – вишуканий, романтичний, закоханий, з палким поглядом, пронизуючим наскрізь. Хіба не француз? Та як би там не було, але більшою мірою Рейн протікає територією Німеччини. Виходить, він – німець. Пунктуальність, принциповість, серйозність і пряломлітність – його основні риси. Таким може бути лише справжній німець. Відвертості, невимушеності і дитячої потішності йому додають кількості кілометрів протікання Нідерландами. А далі його води прямують у Північне море до Атлантики. Ось і він завжди цілковито віддається своїй роботі. Він розчиняється у ній без залишку, до останньої краплі.

Такий собі географічний мікс рис характеру його особистості. Це, знаєте, як кориця, гвоздика і мускатний горіх, додають гострих ноток гарячому напою. Він – мій глінтвейн у цю зимову заметіль. Та він не поряд... а десь там, в Альпах.

Ніч у бібліотеці

ВСЕРЕДИНІ СТОРІНОК

Ніч з 27 на 28 квітня стала незвичайною для багатьох драгомановців. Вони творили дива разом з Михайлом Булгаковим та його героями. Зустріч відбулася в Науковій бібліотеці університету, де вдруге відбулась акція "Ніч у бібліотеці".

Розпочався захід з короткого екскурсу творами Михайла Булгакова, перегляду фрагментів екранізованих романів та повістей. Для порівняння були представлені уривки з фільму "Майстер і Маргарита" різних режисерів. Порадували присутніх епізоди з фільму "Іван Васильович змінює професію". Також був представлений і документальний фільм про життя митця.

Мандрувати сторінками біографії автора далі допомогла викладач Інституту іноземної філології НПУ імені М. П. Драгоманова **Галина Крюкова**. Її розповідь була наповнена дивовижними фактами, особлива увага була приділена тому, що Михайло Булгаков розпочинав кар'єру митця як київський письменник. Він любив нашу столицю, яка надихала його, притягувала до себе. В романі "Біла гвардія" головний герой мандрує шляхами Києва, якими ми і зараз можемо прогулятись.

Продовжилась "Ніч у бібліотеці" читанням уривків з творів митця і обговоренням різних моральних тем. Читали уривки не лише організатори, а й самі учасники. Решта ночі була присвячена перегляду кінострічок екранізованих творів автора.

Ця ніч стала незабутньою для драгомановців, адже вони були охоплені єдиним настроєм і літературною темою. Ця ніч була не просто серед книжок, вона була всередині їх сторінок. Для того щоб охопити всю творчість Михайла Булгакова, однієї ночі недостатньо, та учасники встигли багато, адже дотримувалися принципу Філіпа Філіповича з повісті "Собаче серце": "Встигає завжди той, хто нікуди не квапиться".

Оксана ЧЕРНУХА